

at denne Sag vilde komme til at staa i et helt andet Lys. Jeg synes tværtimod, at det ikke vilde være til Forkeiønde for Manden, at det er oplyst bagester, at det kun var et Tankeexperiment, og at han ikke vilde være ved, at det var fuld gyldig Sandhed. Det viste sig imidlertid af disse Oplysninger og Erklæringer, som den høitærede Minister har Afkrifter af, og som bleve fremlagte under Forhørene, at det var galt fat med Castenskjold, saa galt fat endogaa, at en Underofficer, der har tjent i 30 Aar, syntes, at det var for galt. Derksom det ærede Krigsministerium — jeg veed nu ikke, om det er saa lystent som Justitsministeriet efter at gaa paa Opdagelser (Afbrydelse), ja, netop Opdagelser, Justitsministeriet er meget lystent efter at gaa paa Opdagelser efter Majestætsforbrydelser og Grundlovsbrud — havde viist lidt mere Gvne og lidt større Lytt i denne Retning, saa vilde det let have kunnet opdage, hvor galt denne Sag stod. Det forekommer mig næsten underligt, at Ministeren ikke har gjort det. Det kunde have givet Ministeren Anledning til at undersøge, hvor galt fat det var derude. Jeg synes, at der for denne høitærede Minister var god Grund til, naar saadanne Historier komme til hans Kundskab, om at disse Befalingsmænd derude ved 1ste Artilleriregiment have opført sig saaledes, som det nu er oplyst, at de have, da at tage sig af Sagen. Det er jo netop disse Historier, som have givet den naturlige Anledning — jeg bruger med Billie Ordet: naturlig Anledning — til at Stabssergenten kom saa galt afsted, som han kom. Jeg fastholder altsaa mit Standpunkt om, at der er gjort denne Mand Uret, og derfor kan jeg saa godt være med til at henvise dette Andragende til den høitærede Ministers behagelige Overveelse, for at det om muligt skulde kunne lykkes at give denne Mand et Tillæg — efter Pensionsloven kan det jo ikke ske — men i alt Fald enten en extraordinær Understøttelse een Gang for alle eller et aarligt Bidrag til Pensionen. Manden har nu i sit 45de Aar mistet 1000 Kr. om Aaret, og hvorledes kan man saa praktisk talt udtaale, saaledes som den høitærede Minister gjorde, at han ikke har lidt anden Straf end at faae 8 Dages Bagtarrest? Nei, han har lidt den Straf at miste en aarlig Indtægt af 1000 Kr., og jeg gad nok spørge de ærede Herrer, om de ikke, naar de mistede $\frac{3}{4}$ af deres Lønning, vilde anse sig for haardt straffede? (Afbrydelse af Barentzen) Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem, som ogsaa er afstediget Officer, føler sig ilde tilpas ved en saadan Debat; men jeg

kan ikke fritage ham for den, selv om han er fra Færøerne. — Jeg skal nu tillade mig en Bemærkning angaaende den Anke, som den høitærede Minister rettede imod mig for mine Udtalelser om Lieutenanterne. Jeg tror, at baade den høitærede Minister og vor høitærede Formand maa have misforstaaet mig paa dette Punkt. Det var ikke min Hensigt at insinuere Noget om hele Sekondlieutenantsklassen, men jeg siger, at naar jeg ser unge Knægte paa en Snes Aar... (Afbrydelse)... Det ærede Medlem kan vanffelig forstaa det, siger han, saa er det ærede Medlem mere tungnem, end jeg troede, han var — jeg gjentager, at, naar jeg har set — og det har jeg set mange Gange — at unge Knægte paa en Snes Aar, der lige ere komne fra Kjøbenhavn til Afdelingerneovre i Sylland, have staaet overfor gamle, graahærvede, vel-tjente Underofficerer, der have baaeret Dannebrogskorsjet paa Brystet og have været med i alle Felttogene, og behandlet dem paa den Maade, som disse unge Knægte have kunnet finde paa, saa har det oprørt mig i allerhøieste Grad, og jeg er overbevist om, at er der Noget, som er nedbrydende for Disciplinen, er det dette, denne uværdige Fremgangsmaade mod ældre Befalingsmænd, som disse unge Menneker have viist. Andet har jeg ikke sagt. Det har ikke været min Hensigt at udtale en Befyldning mod Officerskorpset eller den hele Lieutenantsklasse. Jeg udtalte første Gang, jeg tog Ordet i disse Sager i denne Sal, at jeg ogsaa kjendte Befalingsmænd, som vare hæderlige, dygtige og brave Folk — og af dem have vi, Gud ske Lov, mange i Armeen — men jeg kjender ogsaa nogle, som tage fat paa de unge Menneker, der komme ind som Rekruter, værre, end vi Landboere tage fat paa vore Kreaturer. Vi have nogle Underofficerer, som behandle deres Folk værre, end vi ude paa Landet nogensinde kunde falde paa at behandle vore Heste og Køer, og det er disse Befalingsmænd, som jeg, saalænge jeg har den Været at sidde i denne Sal, uden Sky og uden Barmhertighed skal fremdrage. Jeg tror, at Hæren er bedst tjent dermed; de hæderlige og dygtige Befalingsmænd ere vel tjente med, at man fremdrager, naar der i Hæren findes Befalingsmænd, som optræde paa den Maade, som det nu er oplyst om Lieutenant Castenskjold. Derfor siger jeg, at naar vi se, at disse Folk have været saaledes, og at Tilstanden navnlig har været saaledes som ved Artilleriet, og vi saa sammenholde det med de Følger, som det har havt for den, der blot som et Tankeexperiment har fremdraget Sagen, er det uforsaaeligt, særlig naar vi tage denne Mand lange og hæderlige Tjeneste med i Bedøm-